

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Iatagan

Design copertă:
Faber Studio

Foto coperta: istockphoto.com /© Goldmund

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Botezatu
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAUREN, CHRISTINA
Un secret minunat / Christina Lauren; trad. din engleză de
Diana Morărăsu. - București: Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0678-3

I. Morărăsu, Diana (trad.)

159.9

Titlul original: Beautiful Secret
Autor: Christina Lauren

Copyright © 2015 by Christina Hobbs and Lauren Billings
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon &
Schuster, Inc.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezența ediție

O.P. 16, Ghiseul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

Capitolul 1 Ruby

Christina
Lauren

Un secret minunat

Traducere din engleză de
Diana Morărașu

— Eu nu zic că are un penis uriaș, dar nici nu zic că n-are.

— Pippa, am gemut eu, acoperindu-mi fața, îngrozită.

Era într-o zi de joi, ora 7:30 dimineața, pentru numele lui Dumnezeu. Nu putea fi beată deja.

Am zâmbit stingherită bărbatului care se holba din partea cealaltă, întrebându-mă dacă sunt în stare să accelerez viteza liftului cu puterea gândului.

Când m-am uitat urât la ea, Pippa m-a apostrofat, apoi a arătat cu degetele o dimensiune de aproape o jumătate de metru și a zis în șoaptă:

— Atârnă ca la un blestemat de armăsar.

Liftul m-a salvat de la încă o scuză jenată când s-a oprit la etajul al treilea și ușile s-au deschis.

— Îți dai seama că nu eram singure, nu? am ţuierat, urmând-o de-a lungul holului și apoi după colț. Ne-am oprit în fața unor ușe late, cu numele *Richardson-Corbett* inscripționat pe sticla mată.

Și-a ridicat privirea, oprindu-se din scotocit după chei prin poșeta enormă, în timp ce brățările de la încheietura dreaptă scoteau

un clinchet de clopoței de vânt. Avea o geantă imensă, de un galben-deschis, împodobită cu ornamente metalice lucioase. În lumina puternică, fluorescentă, părul ei lung și roșu părea de neon.

Eu aveam părul de un blond-închis și o geantă bej; lângă ea, mă simțeam ca o vafă cu vanilie.

— Nu eram?

— Nu! Tipul ăla de la Contabilitate stătea exact lângă tine. Mai târziu va trebui să urc la ei și, mulțumită ție, când privirile ni se vor întâlni accidental, ne vom feri ochii, jenați, amintindu-ne cum ai zis tu *penis*.

— Am mai zis și „Atârnă ca la un blestemat de armăsar“. O clipă, a avut un aer destul de vinovat, dar și-a întors repede privirea la geanta ei.

— Oricum, băieții de la Contabilitate ar trebui să se destindă și ei puțin.

După aceea, înaintând teatral pe holul încă întunecat care se deschidea în fața noastră, a spus:

— Presupun că suntem acceptabil de singure pentru tine?

Am intrat în jocul Pippei.

— Te rog. Dă-i bătaie.

Ea a încuvînțat, apoi s-a concentrat, încruntându-se.

— Vreau să spun că, logic vorbind, *trebuie* să fie uriaș.

— Logic vorbind, am repetat eu, înghițindu-mi zâmbetul. Inima mea începuse să țopăie accelerat, aşa cum făcea de fiecare dată când vorbeam despre Niall Stella. Speculațiile despre mărimea penisului lui puteau însemna distrugerea mea.

Ridicând victorioasă mâna, Pippa a fluturat mânunchiul de chei și a vârât-o pe cea mai lungă dintre ele în încuietoare.

— Ruby, tu ai văzut ce degete are? și ce picioare? Ca să nu mai amintim că are doi metri jumătate înălțime!

— Ba doi metri și șase centimetri, am corectat-o eu în barbă. Dar mărimea mâinilor nu înseamnă în mod necesar ceva.

— Am închis ușile după noi și am aprins luminile în sala mare.

— O mulțime de tipi au mâinile mari și nu au dotări speciale în departamentul Părți Bărbătești.

Am urmat-o pe Pippa pe holul îngust până într-o încăpere plină de birouri, în cel mai lipsit de opulență coton de la al treilea etaj. Mica noastră zonă de birouri era înghesuită, dar agreabilă, ceea ce era un mare noroc pentru mine, căci petreceam mai mult timp aici, muncind, decât în apartamentul micuț pe care l-am închiriat în sudul Londrei.

Poate că Richardson-Corbett Consulting era una dintre cele mai mari firme de tehnologie din lume, dar dintr-o promoție primea în echipă doar câțiva interni. După ce am absolvit Universitatea San Diego, am fost încântată peste măsură când am izbutit să prind un loc. Munca era multă, banii m-au obligat rapid să renunț la pasiunea mea pentru pantofi, dar sacrificiul începea deja să dea roade: după ce am terminat stagiul de nouăzeci de zile ca intern, o plăcuță adevărată, din metal, a înlocuit bucata de bandă adezivă cu numele *Ruby Miller* scrijelit pe ea, și am fost mutată din debaraua de la etajul doi într-unul dintre birourile de la etajul al treilea.

Am zburdat prin liceu și am supraviețuit facultății fără prea multe hopuri majore. Dar să mă mut în partea cealaltă a globului și să stau alături de cele mai strălucite creiere în materie de tehnologie din Marea Britanie? Nu am muncit pentru nimic mai mult în *viața mea*. Dacă reușesc să termin stagiul astă la fel de bine cum l-am început, un loc în programul pentru absolvenți de la Oxford, la care visez de mult, va fi al meu. Desigur, a-l termina bine probabil nu implică analiza penisului directorului executiv în lift, la muncă...

Dar Pippa abia își făcuse încălzirea.

— Îmi amintesc că am citit pe undeva că se măsoară de la înciectură până în vârful degetului mijlociu..., a adăugat ea, folosindu-și degetele pentru a măsura lungimea propriei mâini, apoi le-a ridicat pentru a-și ilustra ideea: Dacă-i adevărat, bărbatul visurilor tale e bine garnisit.

— Probabil, am băiguit, agățându-mi haina în spatele ușii.

Pippa și-a aruncat geanta pe scaunul ei și m-a măsurat cu o privire atotștiuatoare.

— Îmi place la nebunie cum încerci să pari complet dezinteresată. De parcă nici nu te-ai holba la vîntrele omului de fiecare dată când e la mai puțin de trei metri de tine.

Am încercat să o fac pe indignată.

Am încercat să o fac pe oripilată și să vin cu un argument, ceva.

Nu mi-a ieșit. În ultimele șase luni, am aruncat atâtea priviri pe furiș în direcția lui Niall Stella, încât dacă există vreo expertă în topografia organelor lui genitale, eu eram aceea.

Mi-am îndesat geanta în sertarul de sus al biroului și l-am închis, suspinând resemnată. Se vede treaba că privirile mele pe furiș nu au fost chiar atât de furișate pe cât mi-am închipuit.

— Din păcate, sunt destul de sigură că mădularul lui nu a fost și nu va fi vreodată prea aproape de mine.

— Păi, nici nu va fi, dacă nu vorbești cu el. Adică, uite, cum am ocazia, am de gând să mă giugiulesc cu roșcatul ăla de la PR până o să-i meargă fulgii. Ar trebui măcar să vorbești cu omu', Ruby.

Cum eu deja începusem să clatin din cap, ea m-a prins de un colț al eșarfei.

— Consider-o muncă de cercetare pentru cursul tău de Integritate Structurală. Spune-i că trebuie să testezi rezistența la întindere a drugului lui de oțel.

Am gemut.

— Grozav plan, n-am ce zice.

— OK, altcineva, atunci. Tipul blond de la Corespondență. Are o slăbiciune pentru tine.

M-am strâmbat.

— Nu mă interesează.

— Atunci Ethan de la Achiziții. E scund, într-adevăr, dar e bine făcut. Si l-ai văzut când a făcut chestia aia cu limba la pub?

— Dumnezeule, nu.

M-am aşezat, copleșită sub povara analizei ei.

— Chiar avem discuția astă? Nu putem pretinde că pasiunea mea e, de fapt, o bagatelă?

— Mă tem că nu. Nu te interesează niciun alt bărbat, dar nici nu faci vreo mișcare spre Domnul Scorțos. A oftat. Nu mă înțelege greșit: Stella arată beton, dar nu îți se pare că e puțin cu nasul pe sus?

Mi-am trecut unghia peste marginea biroului.

— Mie îmi place chestia astă la el. E ferm.

— Ba de modă veche, m-a contrazis ea.

— Reținut, am insistat. Parcă ar fi ieșit dintr-un roman al lui Jane Austin. E domnul Darcy.

Speram că explicația mea o va ajuta să înțeleagă.

— Nu pricep cum vine astă. Darcy e dur cu Elisabeth până la limita grosolaniei. De ce ai vrea un tip cu care ai atât de mult de lucru?

— Cum adică mult de lucru? am întrebat. Darcy nu o copleșește cu laude mincinoase sau complimente care nu înseamnă nimic. Când spune că o iubește, o spune pentru că chiar aşa simte.

Pippa s-a trântit într-un scaun și și-a deschis calculatorul.

— Poate mie îmi plac flirturile.

— Dar un flirt poți avea cu oricine, am contrazis-o eu. Darcy e ciudat și greu de citit, dar odată ce i-ai cucerit inima, a ta e.

— Adică o groază de muncă, după gustul meu.

Am știut mereu că am o slabiciune pentru partea romantică a lucrurilor, dar gândul de a-l vedea pe sobrul meu erou dezlănțuit aşa cum nu l-a mai văzut nimeni, niciodată — neinhibat, flămând, seducător — mă făcea să nu mă mai pot concentra la nimic altceva când el se află în preajma mea.

Problema e că devineam brusc proastă-grămadă ori de câte ori el era prin preajmă.

— Cum aş putea spera să am vreodată o discuție adevărată cu el? am întrebat-o.

Știam că nu voi face niciodată primul pas, dar îmi făcea bine să vorbesc în sfârșit cu cineva despre astă, altcineva decât London și Lola, care oricum erau la jumătate de glob distanță.

— Uite, a existat un moment când am știut amândoi că *avem* discuția cu pricina. La ședința de săptămâna trecută, Anthony m-a întrebat dacă aş putea prezenta niște date din proiectul Diamond Square pe care m-a pus să le organizez; eu am muncit pe brânci ca să termin, când l-am văzut stând în spatele lui Anthony. Știi cât am muncit la proiectul astă? Săptămâni întregi. A fost suficientă o privire din partea lui Niall Stella pentru ca toată concentrarea mea să se facă praf.

Dintr-un motiv oarecare, nu eram în stare să folosesc doar numele când vorbeam despre el. Niall Stella era un fel de nume de gală, ca prințul Harry sau Isus Hristos.

— M-am oprit la jumătatea propoziției, am continuat. Când e lângă mine, ori încep să bat câmpii, ori mă blochez și amuțesc de tot.

Pippa a râs în hohote, apoi a mijit ochii și m-a măsurat din cap până-n picioare. A luat calendarul și s-a prefăcut că-l cercetează plină de interes.

— Ciudat, tocmai mi-am dat seama că azi e joi, a fredonat ea. Așa se explică de ce părul tău arată atât de sexy și porții cămășuța aia obraznică.

Mi-am trecut mâna prin părul meu ondulat, tăiat la nivelul bărbiei:

— Arată la fel în fiecare zi.

Pippa a pufnit. Sinceră să fiu, am pierdut multă vreme dimineața astă cu aranjatul, dar azi chiar trebuia să mă simt stăpână pe mine.

Pentru că, aşa cum a zis Pippa, era joi, ziua mea preferată din săptămână. Căci joia apucam să îl văd.

La drept vorbind, ziua de joi nu ar trebui să mă entuziasmeze în mod deosebit. Cu atât mai puțin acea joi anume, cu sarcini care includeau corvezi precum — să ud amărâtul ăla de ficus pe care Lola a insistat să-l ascund în bagaje și să-l car cei aproape 8 700 de kilometri care despart San Diego de Londra, să redactez o ofertă pentru licitație și să o trimitem prin poștă, să-mi reciclez gunoiul. Viață de vedetă. Dar în fruntea calendarului meu din fiecare joi era ședința

echipiei de ingineri condusă de Anthony Smith la care săptămânal, timp de o oră, îl puteam vedea liberă și nestingherită pe Niall Stella, vicepreședinte, director de Planificare și, pe toți sfînții, Cel Mai Sexy Bărbat În Viață.

Ce n-aș da să-l pot adăuga și pe el pe lista mea de sarcini.

O oră de prime time cu Niall Stella era deopotrivă o binecuvântare și un blestem, deoarece chiar mă interesa ce se întâmpla în firmă și cele mai multe dintre discuțiile pe care le aveau partenerii seniori mi se păreau absolut fascinante. Aveam douăzeci și trei de ani, nu doisprezece. Aveam o diplomă în inginerie și într-o bună zi s-ar putea să le fiu șefă, dacă ar fi după mine. Faptul că un singur individ avea puterea să îmi deturneze în halul ăsta atenția era mai mult decât însăși deosebit. Nu eram fricoasă sau ciudată și am avut destule relații. La drept vorbind, m-am întâlnit cu mai mulți tipi de când am venit în Londra decât acasă pentru că... ei bine, pentru că băieții din Anglia au ceva aparte. Și cred că am zis destul.

Dar acest băiat din Anglia era, din nefericire, mai presus de posibilitatea mea de atingere. Aproape literal, chiar: Niall Stella avea în jur de doi metri înălțime și avea un rafinament înăscut, părul săten perfect aranjat, ochii căprui plini de viață, umerii largi, musculoși și un zâmbet atât de minunat, încât în rarele ocazii când înfloarea pe buzele lui la muncă, șuvoiul gândurilor mele se oprea scrâșnind.

Conform bârfelor de la birou, a terminat școala de puști și era un soi de legendă în materie de planificare urbană. Nu am realizat că era o chestie cât se poate de reală până nu am început să lucrez în echipă de ingineri de la Richardson-Corbett; l-am văzut făcând recomandări în toate domeniile, de la Controlul în Construcții până la compoziția chimică a aditivilor din beton. Avea ultimul cuvânt, neoficial, în toate proiectele londoneze pentru poduri, centre comerciale, structuri de transport. Spre marea mea durere, o dată a plecat la jumătatea unei ședințe de joi ca să îndrumă o echipă de construcțori pentru că îl sunase un funcționar speriat de la primărie că o altă firmă a dat-o-n bară cu planul unei fundații, iar betonul fusese deja

turnat. În principiu, în Londra nu se construia nimic fără ca Niall Stella să aibă un cuvânt de spus.

Își bea ceaiul fără Zahăr, cu lapte (laptele întâi), avea un birou enorm la etajul al treilea — departe de al meu — și era limpede că nu avea vreme de televizor dar, ocazional, era fan Leeds United. Deși a crescut în Leeds, și-a făcut școala la Cambridge, apoi la Oxford, iar acum locuia în Londra. Undeva, pe drum, Niall Stella a căpătat un accent destul de sic.

Încă ceva: recent divorțat. Inima mea abia putea să îndure asta. Să trecem mai departe.

De câte ori m-a privit Niall Stella la încununările de joi? De douăsprezece ori. De câte ori am discutat cu el? De patru ori. Câte dintre aceste evenimente și le-ar putea aminti? Niciunul. Zero. Eu mă luptam de șase luni cu pasiunea mea pentru Niall Stella și erau destul de sigură că el încă nu știa dacă eram angajată în firmă sau fata care livra gustările.

Surprinzător — pentru că era aproape zilnic primul la birou —, omul despre care vorbim nu venise încă. Am verificat de câteva ori lungindu-mi gâțul ca să-l pot vedea în masa de oameni care se buluceau la ușa sălii de conferințe.

Sala noastră de ședințe era mărginită de un perete de ferestre care dădeau spre șoseaua destul de aglomerată de jos. Drumul meu de dimineață a fost relativ uscat, dar, ca în mai toate zilele, din cerul îngreunat de nori cenușii începuse să cadă o ploaie măruntă. Era genul de ploaie care părea o burniță nevinovată, dar am învățat să nu mă las păcălită: în trei minute afară, ești ud leoarcă. Chiar dacă aş fi crescut într-o zonă mai ploioasă decât sudul Californiei, tot nu aş fi fost pregătită pentru aerul londonez dintre octombrie și aprilie, atât de saturat cu apă, apăsatator și înăbușitor. Parcă un nor de ploaie mi s-ar fi înfășurat în jurul trupului și acum se prelingea prin oasele mele.

În Londra abia începuse primăvara, dar grădina micuță de pe strada Southwark Street era în continuare deprimantă și desfrunzită. Mi s-a spus că vara se umplea de scaunele roz și măsuțele care